

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 2 maja 2006 r. *

W sprawie C-417/04 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości,
wniesione w dniu 24 września 2004 r.,

Regione Siciliana, reprezentowany przez A. Cingola i G. Aiella, avvocati dello Stato,
z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

w której drugą stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez E. de Marcha i L. Flynn, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń
w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji

* Język postępowania: włoski.

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas i J. Malenovský, prezesi izb, J.P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (sprawozdawca), J. Klučka i U. Löhmus, sędziowie,

rzecznik generalny: M.D. Ruiz-Jarabo Colomer,

sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 listopada 2005 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Regione Siciliana wnosi w odwołaniu o uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-341/02 Regione Siciliana przeciwko Komisji (Zb.Orz. str. II-2877, zwanym dalej „zaskarżonym postanowieniem”), którym odrzucił jako niedopuszczalną jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji D (2002) 810439 z dnia 5 września 2002 r. w sprawie zamknięcia pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego

(EFRR) dotyczącej dużego projektu „Autostrada Messina–Palermo” (pomoc nr 93.05.03.001) (zwanej dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

- 2 W celu wzmocnienia spójności gospodarczej i społecznej zgodnie z art. 158 WE przyjęte zostały rozporządzenie Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich skuteczności oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 185, str. 9), zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2081/93 z dnia 20 lipca 1993 r. (Dz.U. L 193, str. 5) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 2052/88”), oraz rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, str. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2082/93 z dnia 20 lipca 1993 r. (Dz.U. L 193, str. 20) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 4253/88”).
- 3 Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2052/88 stanowi:

„Operacje Wspólnoty charakteryzują się tym, że uzupełniają lub wnoszą wkład do korespondujących z nimi operacji krajowych. Są one definiowane w wyniku ścisłego porozumienia pomiędzy Komisją, zainteresowanym państwem członkowskim i właściwymi władzami wyznaczonymi przez to państwo na szczeblu krajowym, regionalnym, lokalnym lub innym, przy czym każda ze stron jest partnerem dążącym do wspólnego celu. Porozumienie to zwane jest dalej »partnerstwem«. Partnerstwo obejmuje przygotowanie, finansowanie, monitorowanie oraz ocenę działań”.
[tłumaczenie nieoficjalne]

- 4 Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 4253/88, zatytułowanym „Dodatkowość”, „w celu osiągnięcia faktycznego oddziaływania gospodarczego środki przyznane z funduszy nie mogą zastępować publicznych lub innych równoważnych wydatków państwa członkowskiego na cele strukturalne na całym terytorium objętym pomocą w ramach danego celu”. [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia poniżej]
- 5 Artykuł 24 tego rozporządzenia przewiduje:

„1. Jeśli zajdzie podejrzenie, że realizacja działań lub jednego ze środków nie uzasadnia ani części, ani całości przyznanej pomocy finansowej, Komisja dokonuje właściwego zbadania przypadku w ramach partnerstwa, w tym w szczególności wzywa państwo członkowskie lub władze wyznaczone przez nie do realizacji działań do przedstawienia swoich uwag w określonym terminie.

2. W wyniku tego badania Komisja może zmniejszyć lub zawiesić pomoc na działania lub przedmiotowe środki, jeśli badanie potwierdzi wystąpienie nieprawidłowości lub istotnej zmiany, wpływających na charakter lub warunki realizacji działań lub środków, które nie zostały przedłożone Komisji celem zatwierdzenia.

3. Nienależnie wypłacone kwoty podlegają zwrotowi na rzecz Komisji [...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 6 Decyzją z dnia 22 grudnia 1993 r. skierowaną do Republiki Włoskiej (zwaną dalej „decyzją w sprawie przyznania pomocy”) Komisja Wspólnot Europejskich przyznała

pomoc finansową EFRR na budowę autostrady pomiędzy Palermo i Messyną na Sycylii. Prace konieczne dla realizacji tego projektu zostały podzielone na dziesięć części.

- 7 Zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2052/88 operacje Wspólnoty są definiowane w wyniku ścisłego porozumienia pomiędzy Komisją, zainteresowanym państwem członkowskim i właściwymi władzami wyznaczonymi przez to państwo na szczeblu krajowym, regionalnym, lokalnym lub innym. W tym względzie z załącznika do decyzji w sprawie przyznania pomocy wynika, że strona skarżąca została wyznaczona jako organ odpowiedzialny za realizację projektu.

- 8 Pismem z dnia 26 września 1997 r. strona skarżąca zwróciła się do Komisji o przedłużenie terminów płatności w zakresie kilku części.

- 9 W odpowiedzi z dnia 30 października 1997 r., po przypomnieniu, że wcześniej zgodzono się już na przedłużenie do dnia 31 grudnia 1997 r., Komisja wskazała, że należy podjąć w trybie pilnym wszystkie niezbędne środki, aby prace zostały ukończone najpóźniej w tym dniu.

- 10 Pismem z dnia 17 czerwca 1998 r. strona skarżąca przedstawiła włoskiemu ministerstwu skarbu i Komisji ostateczne zestawienie wydatków poniesionych do dnia 31 grudnia 1997 r., wniosek o płatność z EFRR oraz sprawozdanie końcowe.

- 11 Komisja odesłała w dniu 23 lipca 1998 r. to sprawozdanie do ministerstwa skarbu ze względu na to, iż nie zawierało ono wszystkich informacji niezbędnych do zamknięcia projektu i zażądała od władz włoskich przesłania nowego sprawozdania końcowego zawierającego m.in. przedstawienie stanu zaawansowania technicznego i finansowego na dzień 31 grudnia 1997 r. dla każdej z części oraz odpowiednie uzasadnienie przyczyn stwierdzonych opóźnień w realizacji prac.

- 12 Po rozpatrzeniu nowego sprawozdania końcowego Komisja poinformowała ministerstwo skarbu pismem z dnia 10 lutego 1999 r., iż ze sprawozdania tego wynika, że zobowiązanie strony skarżącej do sfinansowania zakończenia prac w ramach projektu najpóźniej do dnia 31 grudnia 1997 r. w sposób wyraźny nie zostało spełnione, ponieważ na dzień 31 grudnia 1997 r. zostały ukończone jedynie dwie z dziesięciu przewidzianych części i to z dwuletnim opóźnieniem. W tych okolicznościach Komisja wyjaśniła, że ewentualne wypłacenie salda pomocy musi zostać oparte na wydatkach faktycznie poniesionych na realizację dwóch ukończonych części pod warunkiem, że zrealizowane prace będą zgodne z pierwotnym projektem.

- 13 Pismem z dnia 21 grudnia 2001 r. Komisja skierowała do Republiki Włoskiej propozycję zamknięcia projektu ze względu na wystąpienie opóźnień w realizacji prac. Owa propozycja zamknięcia projektu została sporządzona na podstawie wydatków poniesionych do dnia 31 grudnia 1997 r., związanych z pracami ukończonymi do dnia 31 grudnia 1999 r.

- 14 Pismem z dnia 14 lutego 2002 r. wnoszący odwołanie przedłożył swoje uwagi na piśmie w przedmiocie tej propozycji.

- 15 W dniu 5 września 2002 r. Komisja skierowała do Republiki Włoskiej sporną decyzję, uwzględniając przy tym wydatki poniesione do dnia 31 grudnia 1997 r., związane z pracami ukończonymi na dzień 5 września 2002 r. Zgodnie z tą decyzją, której kopia została przesłana wnoszącemu odwołanie, niewypłacone saldo podlegające zwolnieniu wynosi 26 378 246 EUR, a kwota, którą należy odzyskać, 58 036 177 EUR.

Zaskarżone postanowienie

- 16 W dniu 14 listopada 2002 r. wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Zaskarżonym postanowieniem Sąd odrzucił tę skargę jako niedopuszczalną. Istotne fragmenty uzasadnienia tego postanowienia są następujące:

„55 [...] [Sporna] decyzja skutkowała zatem, z jednej strony, zwolnieniem EFRR od zobowiązania do wypłaty kwot niewypłaconej dotychczas pomocy związanej z wydatkami, które przestały podlegać subwencjonowaniu oraz, z drugiej strony, umożliwieniem Komisji podjęcia działań zmierzających do odzyskania kwot wypłaconych z EFRR, które dotyczyły wspomnianych wydatków. Zaskarżona decyzja wywołała w ten sposób skutek „ucięcia” pomocy finansowej z EFRR (postanowienie Sądu z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie T-105/01 SLIM Sicilia przeciwko Komisji, Rec. str. II-2697, pkt 47).

- 56 Odnosząc się do określenia skutków tej decyzji dla strony skarżącej, należy wskazać, że zgodnie z pierwotną decyzją o przyznaniu spornej pomocy z dnia 22 grudnia 1993 r., strona skarżąca była organem odpowiedzialnym za realizację projektu [...].

- 57 W tych okolicznościach [sporna] decyzja mogłaby być postrzegana jako wywołująca bezpośredni wpływ na sytuację prawną strony skarżącej jedynie wtedy, gdyby na jej podstawie i w braku swobody uznania przez Republikę Włoską w tym względzie, skarżąca, z jednej strony, została pozbawiona wypłat zwolnionych kwot odpowiadających sumom dotychczas nieotrzymanym z EFRR z tytułu spornej pomocy i odnoszącym się do wydatków, które przestały podlegać subwencjonowaniu, oraz, z drugiej strony, była zobowiązana do zwrotu nienależnie wypłaconych kwot odpowiadających kwotom już otrzymanym z tytułu wspomnianej pomocy i przeznaczonym na wydatki, które przestały podlegać subwencjonowaniu.
- 58 Sąd orzekł już jednakże w przeszłości, że takie konsekwencje nie wynikają ani z decyzji Komisji w sprawie zamknięcia pomocy finansowej z EFRR, ani z innych przepisów prawa wspólnotowego mających na celu uregulowanie skutków wywoływanych przez tego typu decyzję [postanowienie (Sądu) w sprawie SLIM Sicilia przeciwko Komisji, [...], pkt 51].
- 59 W tym względzie na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z systemem instytucjonalnym Wspólnoty i zasadami regulującymi stosunki między Wspólnotą a państwami członkowskimi, w braku odmiennego przepisu prawa wspólnotowego, to do państw członkowskich należy zapewnienie stosowania uregulowań wspólnotowych na ich terytorium (wyroki Trybunału z dnia 21 września 1983 r. w sprawach połączonych 205/82 do 215/82 Deutsche Milchkontor i in., Rec. str. 2633 i z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawach połączonych 89/86 i 91/86 Étoile commerciale i CNTA przeciwko Komisji, Rec. str. 3005, pkt 11 [...]). W odniesieniu w szczególności do finansowania objętego ramami EFRR [...] państwa członkowskie [mają] obowiązek przedsięwzięcia wszelkich środków niezbędnych do odzyskania funduszy utraconych wskutek nadużycia lub zaniedbania.

[...]

61 W ramach tego systemu zgodnie z orzecznictwem Trybunału do państw członkowskich należy stosowanie uregulowań wspólnotowych i wydanie niezbędnych decyzji indywidualnych skierowanych do zainteresowanych przedsiębiorców [...].

[...]

65 Należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie ma przeszkód do tego, aby Republika Włoska dla celów ukończenia prac związanych z przedmiotowym projektem zdecydowała się na pokrycie ze środków własnych kwoty zwolnionej z zobowiązania finansowania wspólnotowego. W tym względzie należy w szczególności zauważyć, że zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2052/88, pomoc z EFRR stanowi uzupełnienie lub wniesienie wkładu do odpowiadających jej działań krajowych. Z kolei art. 9 rozporządzenia nr 4253/88 precyzuje, że pomoc wspólnotowa, zgodnie z zasadą dodatkowości, nie może zastąpić wydatków publicznych państwa członkowskiego.

66 W odniesieniu [...] do zwrotu nienależnie wypłaconych kwot, należy zauważyć, że w [spornej] decyzji Komisja ograniczyła się do poinformowania Republiki Włoskiej, że sumy będące przedmiotem płatności wspólnotowych i odpowiadające wydatkom, które przestały podlegać subwencjonowaniu muszą zostać odzyskane przez EFRR. W odróżnieniu do ogólnej praktyki przyjętej przez Komisję w kwestiach niezgodnej z prawem pomocy, uznanej za sprzeczną ze wspólnym rynkiem, [sporna] decyzja nie zawiera żadnej dyspozycji zobowiązującej Republikę Włoską do podjęcia kroków zmierzających do odzyskania nienależnie wypłaconych kwot od ich beneficjentów [...].

[...]

68 Właściwe wykonanie [spornej] decyzji, jak słusznie utrzymuje w swych pismach procesowych Komisja, wymaga zatem jedynie tego, aby Republika Włoska zwróciła na rzecz EFRR wskazane w niej nienależnie wypłacone kwoty [...].

[...]

71 W odniesieniu do pomocy finansowej z EFRR Sąd orzekł już jednakże, że nic nie pozwala na dojście do wniosku, że państwo członkowskie nie dysponuje swobodą uznania lub uprawnieniami decyzyjnymi w przedmiocie takiego zwrotu (postanowienie [Sądu] w sprawie SLIM Sicilia przeciwko Komisji [...], pkt 52).

[...]

73 Nie można zatem wykluczyć, że szczególne okoliczności mogłyby doprowadzić Republikę Włoską do zrzeczenia się żądania zwrotu spornej pomocy i poniesienia przez nią samą ciężaru zwrotu na rzecz EFRR kwot, do których wypłacenia błędnie uważała się za upoważnioną [...].

[...]

80 Z powyższego wynika, że [sporna] decyzja nie wywarła bezpośredniego wpływu na sytuację prawną strony skarżącej”.

Żądania stron

- 17 Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia i stosownie do tego o podjęcie wszelkich decyzji dotyczących dalszego biegu sporu oraz kosztów postępowania.
- 18 Komisja wnosi o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie żądania uchylenia zaskarżonego postanowienia

- 19 W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty:

— naruszenie art. 113 i 114 regulaminu Sądu;

— naruszenie art. 230 WE;

— naruszenie art. 4 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2052/88 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 4253/88 i

— wadliwe uzasadnienie.

20 W zarzutach drugim i trzecim, które należy rozpatrzyć wspólnie w pierwszej kolejności, wnoszący odwołanie podnosi najpierw, że zaskarżone postanowienie oparte jest na błędnym założeniu, iż Regione Siciliana jest podmiotem odrębnym od Republiki Włoskiej, państwa członkowskiego będącego adresatem pomocy finansowej, podczas gdy będąc jednostką terytorialną Republiki Włoskiej ma on takie samo prawo jak ona do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności sprornej decyzji.

21 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że Trybunał orzekł już, iż skarga jednostki regionalnej lub lokalnej nie może być porównywana ze skargą państwa członkowskiego, ponieważ pojęcie państwa członkowskiego w rozumieniu art. 230 akapit drugi WE obejmuje jedynie władze rządowe państw członkowskich. Pojęcie to nie może być rozszerzane na rządy regionów lub innych jednostek wewnątrzpaństwowych, nie naruszając przewidzianej w traktacie równowagi instytucjonalnej (zob. postanowienie z dnia 1 października 1997 r. w sprawie C-180/97 Regione Toscana przeciwko Komisji, Rec. str. I-5245, pkt 6 i 8, oraz wyrok z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-452/98 Nederlandse Antillen przeciwko Radzie, Rec. str. I-8973, pkt 50).

22 Wynika z tego, że Sąd nie naruszył prawa, traktując Regione Siciliana jako podmiot odrębny od Republiki Włoskiej.

- 23 Wnoszący odwołanie podnosi dalej, że Sąd popełnił naruszył prawo, przyjmując, że nie może on powoływać się na art. 230 akapit czwarty WE dla wniesienia swojej skargi.
- 24 Na podstawie tego przepisu jednostka regionalna lub lokalna może, o ile na mocy prawa krajowego ma osobowość prawną, jak Regione Siciliana, wnieść skargę na decyzje, których jest adresatem i na decyzje, które — chociaż wydane są w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innego podmiotu — dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie (zob. ww. wyrok w sprawie *Nederlandse Antillen przeciwko Radzie*, pkt 51, oraz wyrok z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-142/00 P *Komisja przeciwko Nederlandse Antillen*, Rec. str. I-3483, pkt 59).
- 25 W niniejszym przypadku Sąd ograniczył swą analizę do kwestii, czy sporna decyzja dotyczyła bezpośrednio wnoszącego odwołanie, ponieważ Komisja nie zaprzeczyła, że decyzja ta dotyczyła go indywidualnie.
- 26 Z pkt 65–73 zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd zasadniczo stwierdził brak bezpośredniego oddziaływania w odniesieniu do wnoszącego odwołanie na tej podstawie, że Republika Włosa mogła zdecydować o poniesieniu przez nią samą ciężaru zwrotu dokonanego na rzecz EFRR i z własnych środków ponieść zwolnioną część pomocy wspólnotowej w celu sfinansowania zakończenia prac.
- 27 Wnoszący odwołanie utrzymuje, że taki argument, który bynajmniej nie przemawia za brakiem bezpośredniego oddziaływania, jest niezgodny z zasadami komplemen-

tarności i dodatkowości funduszy strukturalnych, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia 2052/88 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia 4253/88, zgodnie z którymi pomoc Wspólnoty towarzyszy pomocy krajowej, a nie zastępuje jej.

- 28 Aby odpowiedzieć na ten argument należy przypomnieć najpierw, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ustanowiony w art. 230 akapit czwarty WE warunek, iż będąca przedmiotem skargi decyzja musi dotyczyć osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio, wymaga, by zaskarżony akt wspólnotowy wywoływał bezpośredni wpływ na sytuację prawną tej jednostki i nie pozostawiał żadnej uznaniowości swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, co ma mieć charakter automatyczny i wynikać z samego aktu wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów pośrednich (zob. w szczególności wyroki z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-404/96 P *Glencore Grain* przeciwko Komisji, Rec. str. I-2435, pkt 41, oraz z dnia 29 czerwca 2004 r. w sprawie C-486/01 P *Front national* przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. I-6289, pkt 34).
- 29 W niniejszym przypadku, co zostało stwierdzone w pkt 7 tego wyroku, wnoszący odwołanie został wyznaczony w załączniku do decyzji w sprawie przyznania pomocy jako organ odpowiedzialny za realizację projektu EFRR.
- 30 Niemniej żaden dokument w aktach sprawy nie pozwala na stwierdzenie, że w takim charakterze decyzja dotyczyła wnoszącego odwołanie bezpośrednio w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. W tym względzie należy zaznaczyć, że funkcja organu odpowiedzialnego za realizację projektu, wspomniana w załączniku do decyzji w sprawie przyznania pomocy, nie oznaczała, że wnoszący odwołanie sam był uprawnionym do pomocy.

- 31 Analizy takiej nie osłabiają ani art. 4 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2052/88, ani art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 4253/88, powołane przez wnoszącego odwołanie. Artykuły te, które ustanawiają zasadę komplementarności pomocy finansowej Wspólnoty względem finansowania krajowego, nie mają bowiem znaczenia w sytuacji, w której Komisja zamknęła daną pomoc Wspólnoty.
- 32 Z powyższego wynika, że sporna decyzja nie dotyczyła bezpośrednio wnoszącego odwołanie, a zatem jego skarga do Sądu była niedopuszczalna .
- 33 W konsekwencji należy oddalić zarzuty drugi i trzeci.
- 34 Zgłoszone przez wnoszącego odwołanie zarzuty pierwszy i czwarty, w których podnosi on, że zaskarżone postanowienie naruszyło, z jednej strony, art. 113 i 114 regulaminu Sądu, i z drugiej strony, jest wadliwie uzasadnione, również nie mogą prowadzić do uchylecia zaskarżonego postanowienia.
- 35 W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie podnosi trzy argumenty: po pierwsze, Sąd błędnie zastosował art. 113 regulaminu, ponieważ w niniejszym przypadku nie występuje żadna bezwzględna przeszkoda procesowa w rozumieniu tego artykułu; po drugie, ponieważ Sąd orzekł bez przeprowadzenia procedury ustnej, wnoszący

odwołanie nie miał możliwości obrony; po trzecie, zgodnie z art. 114 regulaminu Sądu Komisja powinna była przedstawić zarzut niedopuszczalności w odrębnym piśmie.

36 W tym względzie należy przypomnieć, z jednej strony, że przeszkoda procesowa wynikająca z ustanowionego w art. 230 akapit czwarty WE kryterium, które uzależnia dopuszczalność skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną na decyzję, której ona nie jest adresatem, od tego, czy decyzja ta dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, ma charakter bezwzględny, w wyniku czego sądy wspólnotowe mogą w każdej chwili zbadać tę przeszkodę, również z urzędu (zob. podobnie postanowienie z dnia 5 lipca 2001 r. w sprawie C-341/00 P w sprawie Conseil national des professions de l'automobile i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-5263, pkt 32). Wobec tego Sąd może na podstawie art. 113 regulaminu stwierdzić niedopuszczalność skargi, nawet jeżeli żadna ze stron nie podniesie zarzutu niedopuszczalności w odrębnym piśmie.

37 Z drugiej strony, należy przypomnieć, że z zastosowaniem art. 113 regulaminu Sądu nie wiąże się koniecznie przeprowadzenie części ustnej, ponieważ Sąd może na podstawie art. 114 § 3 regulaminu, do którego odsyła art. 113 tego regulaminu, orzec po przeprowadzeniu jedynie procedury pisemnej (wyrok z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie C-547/03 P AIT przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-845, pkt 35). Ponadto z zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd mógł oprzeć swoje orzeczenie na wystarczających informacjach bez wysłuchania ustnych wyjaśnień stron. Wnoszący odwołanie przedstawił poza tym przed Sądem w replice swoje uwagi w przedmiocie dopuszczalności skargi.

38 Jeżeli chodzi o zarzut czwarty, w którym wnoszący odwołanie podnosi, że stwierdzenia Sądu są niespójne, arbitralne i bezzasadne, ponieważ są oparte na niewystarczającym postępowaniu dowodowym i na niedowiedzionych założeniach, wystarczy odesłać do uzasadnienia zaskarżonego postanowienia przytoczonego

w pkt 16 niniejszego wyroku, z którego wynika, że Sąd zbadał w sposób szczegółowy i spójny kwestię legitymacji procesowej wnoszącego odwołanie.

- 39 Z całości powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 40 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania, a ten przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

- 2) **Regione Siciliana zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Podpisy